

ΝΕΕΣ ΜΟΡΦΕΣ ΑΣΤΙΚΟΠΟΙΗΣΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΗ ΑΝΑΠΤΥΞΗ. ΕΠΕΝΔΥΣΕΙΣ ΣΤΟ ΚΑΒΟ ΣΙΔΕΡΟ*

Λορένα Τσελεμέγκου¹

Οι μεγάλες τουριστικές επενδύσεις που επιχειρούνται εδώ και δεκαοκτώ χρόνια στο Κάβο Σίδερο της Ανατολικής Κρήτης συνιστούν έργα πολλών ταχυτήτων και εκατομμυρίων και προβλέπεται να έχουν άμεσες και έμμεσες επιπτώσεις στο κοινωνικοχωρικό και οικονομικό επίπεδο της περιφέρειας Κρήτης και της χώρας ευρύτερα. Το πρώην «Cavo Sidero Resort» και νυν «Έργο Ίτανος Γαία» αφορούν στην εγκατάσταση ενός πολυτελούς, σύνθετου τουριστικού συγκροτήματος (Ν. 4002/2011) σε ένα άθικτο και ιδιαίτερου φυσικού κάλλους τοπίο. Οι επενδύσεις αυτές έχουν οδηγήσει σε πλήθος συγκρούσεων και αντιπαραθέσεων ανάμεσα σε κράτος, εκκλησία, θεσμούς και τοπική κοινωνία, καθώς εγείρουν ποικίλους προβληματισμούς όσον αφορά τα πρότυπα παραγωγής και ανάπτυξης του χώρου που προωθούνται (και) μέσα από την τουριστική εκμετάλλευση περιοχών.

Με αφορμή τα παραπάνω έργα, η παρούσα έρευνα εστιάζει σε μια χωρική προσέγγιση του τουριστικού φαινομένου και αναζητά τα πολυεπίπεδα σημεία τομής της σύγχρονης τουριστικής δραστηριότητας με τις νέες μορφές και διαδικασίες της αστικοποίησης και την εκτεταμένη διάχυση του «αστικού» φαινομένου στα πλαίσια της παγκοσμιοποιημένης οικονομίας και κοινωνίας. Τα κεντρικά ερευνητικά ερωτήματα αφορούν στους τρόπους με τους οποίους η παραγωγή

«νέων χώρων» για τους σκοπούς της τουριστικής κατανάλωσης συνδέεται: α) με τη στροφή του κεφαλαίου και του επενδυτικού ενδιαφέροντος στο δομημένο περιβάλλον και στη γη, β) με συγκεκριμένα πρότυπα κατοίκησης, ιδιοκτησίας, κινητικότητας και τρόπου ζωής, και γ) με το σχεδιασμό του χώρου και τις χωρικές πολιτικές που προωθούνται στην Ελλάδα, με σημείο αναφοράς την κρίση.

Νέες μορφές αστικοποίησης και εκτεταμένη διάχυση του «αστικού»

Από τη δεκαετία του 1970 και μετά, σε συνάρτηση με τις δραστικές μεταβολές που επέφερε η αναδιάρθρωση της παραγωγής και της οικονομίας, έχει αναπτυχθεί ένας τεράστιος διάλογος σχετικά με τις νέες μορφές και διαδικασίες της αστικοποίησης που δρομολόγησε η παγκοσμιοποίηση. Ένας σημαντικός αριθμός επιστημόνων του χώρου σημειώνουν πως διανύουμε τη «νέα αστικοποιημένη εποχή» και ότι οδεύουμε προς την ολοκληρωτική αστικοποίηση του κόσμου, μια διαδικασία που, μεταξύ άλλων, την αποκαλούν «πλανητική» ή εκτεταμένη αστικοποίηση (Lefebvre 2003, Soja & Kanai 2006, Brenner & Shmid 2011, κ.α.). Κοινή συνισταμένη των προσεγγίσεων αυτών αποτελεί η παραδοχή πως ο πλανήτης δεν εμφανίζει πλέον διακριτές και χωρικά

* Διπλωματική Μεταπτυχιακή Εργασία. Τομέας Πολεοδομίας Χωροταξίας. Σχολή Αρχιτεκτόνων Μηχανικών. Εθνικό Μετσόβιο Πολυτεχνείο. Επιβλέπουσα: Ντίνα Βαΐου, 2016

1. Υποτροφίες Αριστείας Ι.Κ.Υ. Μεταπτυχιακών Σπουδών στην Ελλάδα - Πρόγραμμα Siemens. lwrena@yahoo.gr

οριοθετημένες αστικές νησίδες και δεν διαμορφώνεται πια από σαφείς διαχωρισμούς μεταξύ αστηρών δίπολων (πόλης – υπαίθρου, αστικού – αγροτικού, Βορρά – Νότου, κοκ). Για να κατανοήσουμε τη σφαιρικότητα των διαδικασιών της αστικοποίησης θα πρέπει αφενός να απαλλαχτούμε από τις διχοτομικές αυτές ερμηνείες, αφετέρου να συλλάβουμε και να εξετάζουμε το χώρο μέσα από την ευρύτερη σημασία του όρου (υλικός, κοινωνικός, οικονομικός, πολιτισμικός χώρος κλπ). Ως εκ τούτου, η έννοια της εκτεταμένης αστικοποίησης και της διάχυσης του αστικού δεν αφορά μόνο στις μεταβολές στο δομημένο ή στο φυσικό περιβάλλον, αλλά και σε κάθε είδους ορατούς ή αόρατους μετασχηματισμούς, όπως οι αξίες, τα πρότυπα, ο τρόπος ζωής και οι νοηματοδοτήσεις του κοινωνικού χώρου.

Οι διαδικασίες παραγωγής και μετασχηματισμού του χώρου βρίσκονται σε άμεση συνάρτηση με το δίπολο τοπικό-παγκόσμιο και τις πρωτοφανείς μορφές εξάρτησης περιοχών και περιφερειών που έχουν αναδυθεί ως αποτέλεσμα της παγκοσμιοποίησης. Η άνιση επέκταση του αστικού-βιομηχανικού καπιταλισμού και η κυριαρχία των νεοφιλελεύθερων πολιτικών έχουν οδηγήσει ταυτόχρονα στην υπανάπτυξη και υπερανάπτυξη περιοχών, μέσα από διαδικασίες διάχυσης (αποκέντρωσης) και πόλωσης (συγκέντρωσης), συμβάλλοντας, έτσι, στην αναπαραγωγή των τοπίων της άνισης ανάπτυξης και στη διεύρυνση των κοινωνικοχωρικών και οικονομικών ανισοτήτων. Στη βάση της «νέας αστικοποιημένης εποχής», *ο χώρος ως σύνολο, αλλά και κάθε σπιθαμή γης ξεχωριστά αποκτούν ιδιαίτερη βαρύτητα και αξία ως πηγή άμεσης ή εν δυνάμει κερδοφορίας* (Ανδρίτσος 2011) και μετασχηματίζονται συνεχώς από την ανθρώπινη δραστηριότητα σε περιβαλλοντικό, κοινωνικό και πολιτισμικό επίπεδο. Κεντρικό ρόλο στη διαδικα-

σία αυτή κατέχει η αυξανόμενη τάση για συσσώρευση των κεφαλαίων στη γη, σε συνδυασμό με ολόκληρο το πολιτικοοικονομικό σύστημα που αναπτύσσεται γύρω από αυτή τη διεθνοποιημένη οικονομική δραστηριότητα, η οποία περιλαμβάνει τράπεζες, χρηματοπιστωτικά ιδρύματα, επενδυτικούς ομίλους, πολιτικές ρύθμισης και σχεδιασμού του χώρου.

Ωστόσο, παρά το γεγονός ότι οι διαδικασίες της εκτεταμένης αστικοποίησης θεμελιώνονται στην επέκταση των οικονομικών σχέσεων σε παγκόσμια κλίμακα, η διάχυση του «αστικού» αφορά σε όλο το φάσμα της καθημερινής ζωής και πρακτικής των κατοίκων τόσο της πόλης όσο και της υπαίθρου. Στην κατεύθυνση αυτή συμβάλλουν η ανάπτυξη των υποδομών, της τεχνολογίας, της τηλεπικοινωνίας και των ευέλικτων μορφών εργασίας, καθώς και η αδιάκοπη κινητικότητα ανθρώπων, αγαθών, πληροφορίας, υπηρεσιών, τουριστών. Σε αυτό το πλαίσιο, ο χώρος και τα συστατικά στοιχεία κάθε κοινωνικού σχηματισμού εμφανίζουν όλο και πιο έντονα χαρακτηριστικά ομογενοποίησης και κατακερματισμού ταυτόχρονα, ενώ ο τόπος και η τοπικότητα προσλαμβάνεται ως ένα ενδιάμεσο πεδίο που αλληλεπιδρά με όλες τις κοινωνικές, πολιτικές, οικονομικές και γεωγραφικές κλίμακες.

Νέες μορφές αστικοποίησης και τουριστική ανάπτυξη

Ο τουρισμός, ως ένα κατεξοχήν παγκόσμιο κοινωνικοοικονομικό φαινόμενο που πραγματοποιείται στο χώρο, διαμορφώνει και διαμορφώνεται από τις διαδικασίες της παγκοσμιοποίησης και άρα της αστικοποίησης. Η παγκοσμιότητα του τουρισμού αφορά τόσο στις ποικίλες κινητικότητες ανθρώπων, αγαθών και υπηρεσιών που πραγματοποιούνται στα πλαίσια της

τουριστικής κατανάλωσης, όσο και σε ολόκληρο το παραγωγικό σύστημα που κινητοποιείται για την προσφορά του, στο οποίο δραστηριοποιούνται οικονομικά υποκείμενα σε εθνικό και παγκόσμιο επίπεδο. Είναι γεγονός ότι ο τουρισμός επεμβαίνει στη δυναμική του χώρου και της κοινωνίας, τους οποίους και μετασχηματίζει. Έτσι, συντελεί και αυτός με τη σειρά του στην περαιτέρω επέκταση του αστικού φαινομένου με την ευρύτερη σημασία της έννοιας, δηλαδή, τόσο στην υλική (κτισμένο περιβάλλον) όσο και στην άυλη μορφή του (τρόπος ζωής, αντίληψεις κλπ). Ωστόσο, ο βαθμός που επιδρά στην παραγωγική, οικονομική και κοινωνικοχωρική δομή του γεωγραφικού χώρου όπου αναπτύσσεται εξαρτάται σημαντικά τόσο από το μέγεθος και το είδος της τουριστικής δραστηριότητας, όσο και από τις εθνικές χωρικές πολιτικές και τις μορφές τουριστικής ανάπτυξης που αυτές προωθούν.

Το είδος της τουριστικής ανάπτυξης στο οποίο εστιάζει η έρευνα αφορά σε ορισμένες ειδικές μορφές τουρισμού που απαιτούν τη δημιουργία «νέων χώρων» καθεαυτού για την εξυπηρέτηση του τουρισμού - αναψυχής, όπως είναι, μεταξύ άλλων, τα σύνθετα τουριστικά συγκροτήματα. Αυτά αποτελούν, με έναν τρόπο, μια μετεξέλιξη των «τουριστικών χωριών» («all inclusive» resorts) και των συνταξιοδοτικών κοινοτήτων που εξαπλώθηκαν στην Ευρώπη και στις Η.Π.Α. αντίστοιχα μεταπολεμικά. Πρόκειται για ένα είδος τουριστικής - οικιστικής ανάπτυξης που αποτελεί διεθνώς μία από τις πλέον σύγχρονες τάσεις της τουριστικής βιομηχανίας και του κτηματομεσιτικού κλάδου και βασίζεται στην προσφορά μιας «συνολικής τουριστικής εμπειρίας» μέσα σε αυτόνομα τουριστικά συγκροτήματα. Τα τελευταία, εκτός από κλασικά ξενοδοχειακά καταλύματα περιλαμβάνουν και τουριστικές κατοι-

κίες, ενώ πλαισιώνονται από ειδικές τουριστικές εγκαταστάσεις, όπως γήπεδα γκολφ, τένις, spa, συνεδριακά κέντρα κ.α. Για την ανάπτυξή τους, απαιτούνται μεγάλες εκτάσεις γης και επιλέγονται, συνήθως, σπάνιας ομορφιάς τοπία που χαρακτηρίζονται από πλούσιο φυσικό και πολιτισμικό κεφάλαιο. Η διεθνής εμπειρία έχει δείξει πως αυτές οι χωρικές δομές αφενός μιμούνται τη μορφή και τη δομή “παραδοσιακών” οικισμών, αφετέρου παρέχουν τη δυνατότητα αγοράς ή μακροχρόνιας ενοικίασης των τουριστικών κατοικιών εντός του συγκροτήματος. Η ετήσια λειτουργία τους αλλά και ένα μεγάλο μέρος της απόσβεσης των εξόδων των επενδύσεων αυτών βασίζεται στην εκμετάλλευση των κατοικιών.

Ο συνδυασμός των παραπάνω έχει οδηγήσει, από τη μία, στην ανάδυση νέων μορφών κινητικότητας του παγκόσμιου πληθυσμού που συμβαδίζει με μια μετανεωτερική αντίληψη για τον τόπο και την τουριστική εμπειρία - κατανάλωση. Παράλληλα, έχει συμβάλει στην ανάπτυξη νέων μορφών ιδιοκτησίας και στην εμφάνιση ενός νέου μοντέλου τουρίστα, αυτό του «οικιστή» – εποχικού μετανάστη και μόνιμου συνιδιοκτήτη των πόρων μιας περιοχής έναντι της αντίληψης του επισκέπτη – περιηγητή (Μπαλατσινός 2008). Η μετανάστευση των συνταξιούχων συνέβαλε καθοριστικά στην εδραίωση τόσο του νέου «τουρίστα – οικιστή», όσο και στην κατεύθυνση που έχει πάρει η τουριστική ανάπτυξη σήμερα. Όπως σημειώνει και ο Deane Simpson (2010), η ανάδυση της κοινωνικής οντότητας των συνταξιούχων μεταπολεμικά, δρομολόγησε οικονομικές και χωροκοινωνικές διαδικασίες που οδήγησαν στην «αστικοποίηση της τρίτης ηλικίας», μέσα από ένα δίκτυο χώρων που ο ίδιος ονομάζει «συνταξιοδοτικές οπτοπίες των νέων-γέροντων».

Από την άλλη, η ένταξη και ο τρόπος εκμετάλλευσης της κατοικίας σε

αυτό το ιδιαίτερο είδος «αστικού χώρου», που κατασκευάζεται κατεξοχήν για την κατανάλωση της αναψυχής, αναδεικνύει ότι *το αυξημένο ενδιαφέρον των διεθνών κερδοσκοπικών κεφαλαίων για επενδύσεις στη γη και τον τρόπο που αυτές υποστηρίζονται από τις νεοφιλελεύθερες πολιτικές σε όλο τον κόσμο* (Χατζημηγάλης, 2014) αφορά έντονα και στην τουριστική βιομηχανία. Τα “νέα” πρότυπα παραγωγής και ανάπτυξης του χώρου που προωθούνται από μεγάλους επενδυτικούς ομίλους και το τουριστικό real estate, σε συνδυασμό με τις χωρικές πολιτικές που τα κατοχυρώνουν, αποτυπώνουν σε μεγάλο βαθμό τις διαφορετικές όψεις των διαδικασιών της «πλανητικής» αστικοποίησης. Όπως αναφέρει και ο Lefebvre (1991: 353) «ο τουρισμός και η αναψυχή συνιστούν πυλώνες επενδύσεων και κερδοφορίας στην παραγωγή χώρων κατανάλωσης, ενισχύοντας τον κατασκευαστικό τομέα, την κερδοσκοπία επί των ακινήτων, την εκτεταμένη αστικοποίηση». Η αλληλεπίδραση παγκόσμιου - τοπικού, η αλληλοδιείσδυση του «αστικού» στο «αγροτικό» και αντίστροφα, η υπεροχή της ανταλλακτικής αξίας έναντι της αξίας χρήσης του χώρου, η ιδιωτικοποίηση της γης και οι εντεινόμενες κοινωνικές αντιθέσεις που αυτά επιφέρουν είναι εμφανείς πλέον σε κάθε γεωγραφική κλίμακα χώρου.

Επενδύσεις στο Κάβο Σίδερο, χωρικές πολιτικές και εκτεταμένη αστικοποίηση

Το μέγεθος, το είδος και η δομή των επενδύσεων στο Κάβο Σίδερο ενσωματώνουν σχεδόν όλα τα παραπάνω χαρακτηριστικά τουριστικής ανάπτυξης, η οποία αποτελεί μια σχετικά νέα πραγματικότητα για τον ελληνικό χώρο. Ωστόσο, δεδομένου ότι οι επενδύσεις δεν έχουν υλοποιηθεί ακόμα, το πλαίσιο ανάλυσης και σύνδεσης

τους με τις θεωρητικές προσεγγίσεις περιορίζεται στην αποδελτίωση του λόγου που χρησιμοποιεί από τη μία η επενδυτική εταιρεία (Minoan Group) και, από την άλλη, η ελληνική πολιτεία (θεσμικό πλαίσιο), τα οποία καθόρισαν σημαντικά την πορεία του επενδυτικού σχεδίου.

Ο κλάδος του τουρισμού στην Ελλάδα, που τα τελευταία χρόνια αντιμετωπίζεται ως “μοχλός” διεξόδου από την οικονομική κρίση, έχει πλαισιωθεί από πλήθος νομοθετημάτων που διευκολύνουν την ανάπτυξη της τουριστικής δραστηριότητας σχεδόν παντού, με τρόπους και όρους που αντιβαίνουν σε οποιαδήποτε επικαλούμενη αρχή αειφορίας, κοινωνικής δικαιοσύνης και προσπάθεια μείωσης ανισοτήτων (Κλαμπατσέα 2011). Το νέο θεσμικό πλαίσιο “επιτάχυνσης και διαφάνειας στρατηγικών επενδύσεων” ουσιαστικά προωθεί την παραγωγή «νέων χώρων» και νομιμοποιεί διαδικασίες ιδιωτικής πολεοδομίας, μονοπωλιακής εκμετάλλευσης της γης και τουριστικής ανάπτυξης σε προστατευόμενες περιοχές. Την πραγματικότητα αυτή αποτυπώνει και το «Έργο Ίτανος Γαία», που το 2012 χαρακτηρίστηκε ως στρατηγικής σημασίας επένδυση (μέσω fast-track, Ν. 3894/2010), η υλοποίηση του οποίου αφορά στην τουριστική αξιοποίηση μιας έκτασης 25.000 στρεμμάτων που ανήκει στο οικολογικό δίκτυο NATURA2000, με ένα τμήμα της να αποτελεί Ζώνη Ειδικής Προστασίας για την Ορνιθοπανίδα.

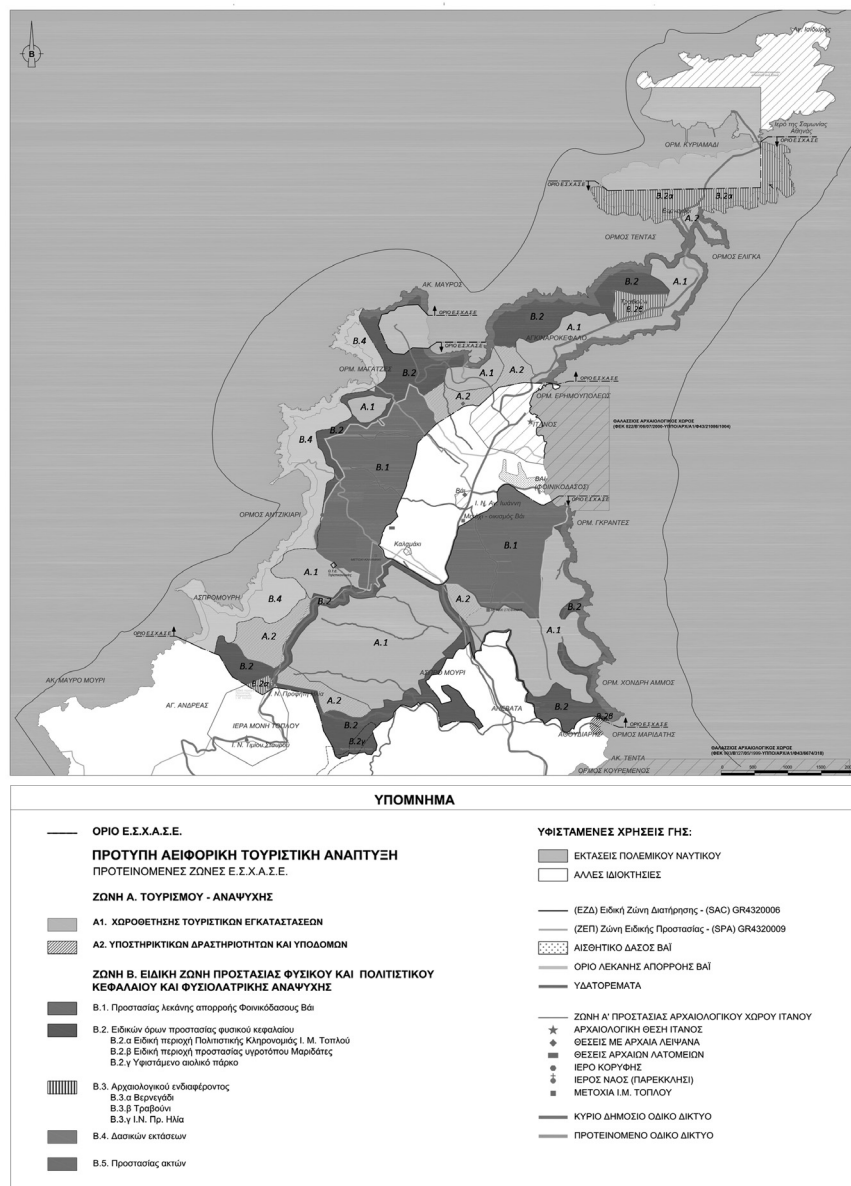
Η εκτενής μελέτη των διαθέσιμων από την επενδυτική εταιρεία δεδομένων για το έργο έδειξε πως η πρόταση αφορά ουσιαστικά στην “εκ-του-μη-δενός” κατασκευή μιας «αστικής οπτοπίας» σε ένα φυσικό τοπίο. Το επενδυτικό σχέδιο περιλαμβάνει την κατασκευή πέντε, πολυτελών θεματικών ξενοδοχείων συνολικής δυναμικότητας 1936 κλινών, εκ των οποίων τα τρία είναι μικτού τύπου και τα δύο

αποκλειστικά επιπλωμένων διαμερισμάτων/«κατοικιών». Το συγκρότημα, συνολικής δόμησης 108.000 στρεμμάτων, αναπτύσσεται σε πέντε διακριτές τοποθεσίες (βλ. ζώνες Α1, χάρτης ΕΣΧΑΣΕ), και κάθε μονάδα πλαισιώνεται από συμπληρωματικά και διαφοροποιημένα προϊόντα - υπηρεσίες, όπως ένα γήπεδο γκολφ, εγκαταστάσεις spa, γαστρονομία κ.α. Η ανάπτυξη διαφορετικών τύπων καταλυμάτων και δραστηριοτήτων σε πέντε επιμέρους θύλακες συνδράμει στη διαφοροποίηση του προϊόντος σε δύο χωρικές κλίμακες, αυτή του «χωριού»/μονάδας, και αυτή του συγκροτήματος συνολικά, γεγονός το οποίο εξασφαλίζει στους επενδυτές τη δυνατότητα να καρπώνονται μεγάλες οικονομίες κλίμακας και εύρους (Μελισσουργός 2008). Τέλος, ο «οικιστικός χαρακτήρας» του έργου διαφαίνεται από τη δυνατότητα μακροχρόνιας μίσθωσης ή πώλησης των τουριστικών κατοικιών, η οποία κατοχυρώνεται πλέον από τις κείμενες διατάξεις του θεσμικού πλαισίου, ενώ αποτελεί σαφής και επεκφρασμένη επιδίωξη των επενδυτών (Σ.τ.Ε. 2015).

Συνοψίζοντας, τα παραπάνω φανερώνουν ότι αφενός το έργο ανταποκρίνεται στις πλέον σύγχρονες επιταγές της τουριστικής αγοράς, και αφετέρου ότι εισάγεται και στην Ελλάδα μια νέα μορφή τουρισμού, μέσω του οποίου προωθείται η διάχυτη, εκτεταμένη αστικοποίηση και επαναπροσδιορίζεται ο ρόλος και η μορφή της ιδιοκτησίας και του χωρικού σχεδιασμού. Η εγκατάσταση σύνθετων τουριστικών συγκροτημάτων σε απομονωμένα και ευαίσθητα οικοσυστήματα, αδιαμφισβήτητα δημιουργεί νέες αστικές πυκνότητες σε πρώην αγροτικές περιοχές διαταράσσοντας τις υπάρχουσες ισορροπίες στο περιβαλλοντικό, κοινωνικοοικονομικό και πολιτισμικό επίπεδο του τόπου. Παράλληλα, συνδράμει στη δημιουργία νέων χωρικών και οικονομικών δι-

κτύων, παράγοντας πολυσύνθετους συσχετισμούς σε τοπική, εθνική και παγκόσμια κλίμακα. Η ανάπτυξη αυτόνομων χωρικών ενότητων που προορίζονται αποκλειστικά για την κατανάλωση της αναπυχής προωθεί τη συγκέντρωση έναντι της διάχυσης της οικονομίας τουρισμού και των τουριστών με την τοπική οικονομία και κοινωνία αντίστοιχα, ενώ ταυτόχρονα συμβάλλει στο μετασχηματισμό του τοπίου και της τοπικής ταυτότητας.

Αποτελεί, λοιπόν, πράγματι αυτό το μοντέλο τουριστικής ανάπτυξης την ιδανική λύση «εξόδου» της χώρας από την κρίση; Και, αν ναι, σε τι βαθμό αλληλεπιδρά και ανταποκρίνεται στις ανάγκες της τοπικής κοινωνίας; Τόσο τα ζητήματα που θέτουν οι προσεγγίσεις της «πλανητικής» αστικοποίησης, όσο και τα υλοποιημένα παραδείγματα που ακολουθούν αυτό το μοντέλο τουριστικής ανάπτυξης διεθνώς, καθιστούν επιτακτική την ανάγκη να

Το Ειδικό Σχέδιο Χωρικής Ανάπτυξης Στρατηγικής Επένδυσης (Ε.Σ.Χ.Α.Σ.Ε.) «Έργο Ίτανος Γαία» όπου έχουν οριστεί οι ζώνες χρήσεων γης της επένδυσης. Να σημειωθεί ότι δεν υπάρχει ακόμα άλλο, δημοσιευμένο και αναγνώσιμο σχέδιο από την Εταιρεία.

ορίσουμε πώς, για ποιόν και με ποιούς τρόπους σχεδιάζουμε το χώρο.

Βιβλιογραφικές Αναφορές

- Ανδρίτσος, Θ. 2011, «Κρίση στην αγορά κατοικίας και σύγχρονος καπιταλισμός. Προσωρινή δυσλειτουργία ενός σταθερού συστήματος ή μόνιμη λειτουργία;» Τετράδια ανυπότακτης θεωρίας, Αθήνα: ΚΨΜ
- Brenner, N. & Schmid, C. 2011, "Planetary urbanization", *Urban Constellations*. Ed. Matthew Grandy. Berlin Jovis.2011:10-13
- Κλαμπατσέα, Ε. 2011, «Χωρικά αποτυπώματα και προκλήσεις σχεδιασμού σε συνθήκες κρίσης: η ελληνική περίπτωση», Πρακτικά 9ου Εθνικού Συνεδρίου της ERSΑ-GR με θέμα: "Περιφερειακή ανάπτυξη και οικονομική κρίση: Διεθνής εμπειρία και Ελλάδα", Αθήνα: 6-7/5/2011
- Lefebvre, H. 2003 [1970], "*The Urban Revolution*", Trans. Robert Bononno. Minneapolis, MN.: University of Minnesota Press.
- Lefebvre, H. 1991 [1974]. "*The Production of Space*", Trans. Donald Nicholson - Smith, Oxford UK and Cambridge USA: Basil Blackwell Ltd.
- Μελισσουργός, Γ. 2008, «Τοπική – περιφερειακή ανάπτυξη και η γεωγραφία των χωροθετικών αντιθέσεων: Μελέτη δύο περιπτώσεων τουριστικής ανάπτυξης σε Ελλάδα και Ισπανία», αδημοσίευτη διδακτορική διατριβή, Αθήνα: Τμήμα Γεωγραφίας, Χαροκόπειο Πανεπιστήμιο
- Μπαλατσινός, Ν. 2008, «Τουρισμός – Παρθενιστική Κατοικία: Μια ανταγωνιστική σχέση», Δαίμων της οικολογίας (Τεύχος 87, 11/08)
- Ν. 4002/2011 «Τροποποίηση της συνταξιοδοτικής νομοθεσίας του Δημοσίου Ρυθμίσεις για την ανάπτυξη και τη δημοσιονομική εξογίανση. Θέματα αρμοδιότητας Υπουργείων Οικονομικών, Πολιτισμού και Τουρισμού και Εργασίας και Κοινωνικής Ασφάλισης».
- Ν. 3894/2010 «Επιτάχυνση και Διαφάνεια υλοποίησης Στρατηγικών Επενδύσεων»
- Π.Ε. Σ.τ.Ε. 29/2015, Έγκριση Ειδικού Σχεδίου Χωρικής Ανάπτυξης Στρατηγικής Επένδυσης "Ιτανος Γαία" στη θέση Χερσόνησος Σίδερο, στην περιοχή Δ.Ε. Ιτάνου, Δήμου Σητείας της Περιφέρειας Κρήτης, Πρόεδρος: Σ. Ρίζος, Εισηγητής: Χ. Ντουχάνης
- Χατζημιχάλης, Κ. 2014, «Κρίση χρέους και υφαρπαγή της γης», Αθήνα: ΚΨΜ
- Simpson, D. 2010, "*Third Age Urbanism: Retirement Utopias of the Young-Old*", PhD dissertation submitted for the degree of Doctor of Sciences: ETH Zurich
- Soja, E. & Kanai, M. 2006, "*The urbanization of the world. The Endless City*". Eds. Ricky Burdett and Deyan Sudjic. London: Phaidon